

Durant la presentació a què em referia, el poeta va demanar que, si entre el públic hi havia qualcú que no fos poeta, que alçàs la mà. Només se'n va aixecar una: la meua. De manera que tots els altres assistents, que sumaven una trentena, devien esser poetes. Després, en privat, un em va confessar que no ho era. I doncs, per què no va alçar la mà, com jo? No ho sé, per ventura estava empegueït de declarar-ho en públic.

Ho relata Josep Grimalt al *Diario de Mallorca*. No és cap novetat que els poetes siguin gairebé els únics espècimens presents als actes d'exhibició de poesia editada. Apocalíptics i desintegrats diuen que en el futur hi assistirà només l'autor del poemari. Si un dia això canvia, segur que és perquè el món finalment s'ha aturat o s'ha passat de voltes. Per contra, si l'espectacle fóra de poesia recitada, sense embolcalls, protagonista, potser comprovaríem com ballen les xifres i els clans assistents. O no? En qualsevol cas, xoca més, i resulta còmica, la vergonya del no-poeta anònim, potser cohibit per la seua condició alírica en clara minoria. I més em xoca a mi, perquè, quan presente els meus llibres -molt de tard en tard, afortunadament- sóc jo, més que el públic, qui se sent víctima de l'empegueïment. És poc versemblant, en canvi, la confiança final del cronista, que incongruentment reconeix, a més, ser un «*pèssim lector de poesia*»: «*Vaig assistir sense que m'unís cap relació amb l'autor del llibre presentat, ni de parentiu, ni d'amistat, ni sindical ni, per descomptat, per un sentiment de classe*». Per amor a la poesia, aleshores? Mmm... Ens regala, però, una pista que bé justifica la seua assistència quan confessa que sent «*tendresa envers els poetes, d'un i de l'altre sexe*». La tendresa i el sexe. Heus ací la poesia. Aquesta últim detall explica millor la seua presència i també les vergonyes del no-poeta. El vi, o l'**orxata**, ho acabarà d'adobar tot.

Button

Button

«**Manhã de Carnaval**», de Luiz Bonfá i Antônio Maria